

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „D1“ 2015-11-20 SKUNDO**

2016 m. sausio 25 d. Nr. S-17 (7-277/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršeliienės
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Linos Vosyliienės
Andriaus Veniaus

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovui
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovams

J. D.
D. B.
D. Š. , O. D.

2015 m. gruodžio 15 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „D1“ (toliau – Pareiškėja) skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas, centrinis mokesčių administratorius) 2015-10-29 sprendimo Nr. 1A-486, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas, pakartotinai išnagrinėjęs Pareiškėjos skundą dėl Vilniaus teritorinės muitinės (toliau – Vilniaus TM) 2015-02-27 sprendimo Nr. 18KP-17-162, patvirtino pastarąjį sprendimą.

Sprendime nurodyta, kad 2013-08-14 į Lietuvos Respubliką iš Turkijos Respublikos pagal orlaivio važtaraštį Nr. 716-97218085 buvo atgabentos prekės – tualetiniai vandenys (1057 pakuotės, bruto svoris 18902 kg); pateikta 2013-08-19 sąskaita Nr. 086175, kurioje nurodyta mokėjimo suma – 77 397,70 JAV dolerių, pirkėjas – „B3“, pardavėjas – Turkijos įmonė. Turkijos muitinės deklaracijoje bei orlaivio važtaraštyje Nr. 716-97218085 nurodytas prekių gavėjas – „B3“ / UAB „V1“. Atvykimo dieną prekės buvo padėtos laikinajam saugojimui į UAB „L1“ muitinės terminalą, o 2013-08-16 prekėms buvo įforminta muitinio tranzito procedūra (tranzito deklaracija T1 MRN 13 LTVA300013795B55), kurios vykdytojas – UAB „B1“ 2013-08-16 įgaliojimu įgaliojo UAB „D1“ vairuotoją A. R. atstovauti įmonei muitinėje vykdant muitinio tranzito procedūrą iš UAB „L1“ muitinės terminalo į UAB „V1“ muitinės sandėlį. 2013-08-19 prekės atgabentos į UAB „V1“ muitinės sandėlį ir padėtos laikinajam saugojimui (bendroji deklaracija 130819VR50073001).

Pažymėta, jog 2013-08-19 Vilniaus „Panerių“ krovinių poste ginčo prekėms buvo įforminta muitinio tranzito procedūra pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966. Muitinio įforminimo metu pateikta sąskaita Nr. 086175 (2013-08-14), kurioje apmokėjimo suma – 20 472,94 JAV doleriai, prekių pardavėjas – „B3“, pirkėjas – Rusijos Federacijos įmonė „E1“. Pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 procedūros vykdytojas – UAB „V1“,

prekių vežėjas – UAB „D1“. Minėtos prekės paskirties įstaigai – Latvijos muitinės *Rigas Brivostas* MKP (LV000210) postui – turėjo būti pateiktos iki 2013-08-26. Per nustatytą terminą Vilniaus TM MCC/ECN priemonėmis negavo patvirtinimo, kad prekės pateiktos paskirties įstaigai. MCC/ECN programine įranga pradėjus tyrimo procedūrą, 2013-08-29 buvo išsiųstas prašymas atlikti tyrimą paskirties įstaigai, į kurį paskirties šalies kompetentinga institucija nurodė atsakymo kodą „1“ – apie gabenimą paskirties vietoje nežinoma. Procedūros vykdytojas informavo, kad apie muitinio tranzito procedūros užbaigimą informacijos neturi, o prekių vežėjas informavo, jog pagal įmonės SIA „S1“ transporto užsakymą Nr. SEA165 (2013-08-15) jis turėjo gabenti krovinį į Lenkiją ir krovinyms buvo pristatytas į Lenkiją, tai patvirtina CMR važtaraštis su krovinio gavėjo – įmonės „G1“ *Sp. z o. o. ((duomenys neskelbtini), Warszawa, Poland)* – antspaudu ir parašu 24 langelyje (2013-08-19, CMR važtaraštis b/n).

Nurodyta, jog, atsakydama į Vilniaus TM tyrimo užklausas TC20A Nr. (8.2/17)-1KP-1248 ir Nr. (8.2/17)-1KP-7 kartu su persiūstu prekių vežėjo pateiktu CMR važtaraščiu (b/n, 2013-08-19), prašant informuoti apie prekes, deklaruotas tranzito deklaracijoje T1 MRN 13LTVR5000137AAA966, Lenkijos muitinė 2014-02-04 raštu Nr. 440000-IWTW-617-140/13-4673/ASZ nurodė, kad duomenų apie prekių pateikimą bei informacijos apie tranzito procedūros pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 (2013-08-19) užbaigimą neturi. Vadovaudamasi 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (toliau – Bendrijos muitinės kodeksas), 96 straipsniu, Vilniaus TM 2014-02-28 sprendimu Nr. 18KP-17-127 procedūros vykdytojui ir vežėjui įregistravo mokestinę prievolę dėl nebaigtos muitinio tranzito procedūros, vykdytos pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 (2013-08-19). Šį Vilniaus TM sprendimą UAB „V1“ ir Pareiškėja apskundė Muitinės departamentui, kuris 2014-05-29 sprendimu Nr. 1A-296 pavedė Vilniaus TM atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

Vykdydama Muitinės departamento sprendimą ir atlikusi pakartotinį patikrinimą, Vilniaus TM 2015-02-27 priėmė sprendimą Nr. 18KP-17-162, kuriuo pripažino, kad dėl nebaigtos muitinio tranzito procedūros pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 (2013-08-19) atsirado mokestinė prievolė (20 689 Eur akcizas, 16 672 Eur PVM, 3 407 Eur akcizo delspinigiai, 2 746 Eur PVM delspinigiai) solidariems skolininkams – UAB „V1“ ir Pareiškėjai.

UAB „V1“ ir Pareiškėjai pastarąjį sprendimą apskundus, Muitinės departamentas 2015-05-06 sprendimu Nr. 1A-189 UAB „V1“ ir Pareiškėjos skundus atmetė.

Pažymėta, jog Pareiškėja, nesutikdama su Muitinės departamento 2015-05-06 sprendimu Nr. 1A-189, apskundė jį Mokestinių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), kuri Muitinės departamento sprendimo dalį, kuria Pareiškėja pripažinta solidaria skolininke muitinei, panaikino ir perdavė Pareiškėjos skundą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo, įpareigodama pašalinti byloje esančius prieštaravimus, įvertinti papildomai pateiktus dokumentus ir jų įtaką Pareiškėjos įrodinėjamoms aplinkybėms, kad ginčo prekės galimai galėjo būti gabenamos į Lenkiją, ir spręsti Pareiškėjos apmokestinimo klausimą iš naujo.

Sprendime akcentuota Muitinės departamento pozicija, kad prekės nuo jų įvežimo į Lietuvos Respublikos muitų teritoriją yra muitinės prižiūrimos, todėl neteisėtai paėmus prekes iš muitinės priežiūros, vadovaujantis Bendrijos muitinės kodekso 203 straipsnio 1 dalimi, taip pat neužbaigus Bendrijos tranzito procedūros (Bendrijos muitinės kodekso 96 straipsnis), Pareiškėja yra pripažintina solidaria skolininke muitinei kartu su tranzito procedūros vykdytoja – UAB „V1“.

Pasak Muitinės departamento, ginčo prekės buvo deklaruotos muitinio tranzito procedūrai pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 (2013-08-19), o prekių vežėjas – Pareiškėja. Prekes ji gabeno su transporto priemone „Volvo“ (valstybinis numeris (*duomenys neskelbtini*)), kuri išvykimo įstaigoje buvo patikrinta ir užplombuota su muitinės plomba Nr. H819849 (tranzito deklaracijos T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 (D) langelis). Kartu su muitinio tranzito deklaracija muitinio įforminimo metu buvo pateiktas Pareiškėjos parašu bei antspaudu (16, 23 langeliai) patvirtintas CMR važtaraštis Nr. 1728927; jame nurodyti duomenys atitinka T1 MRN 13LTVR5000137AAA966 deklaracijoje nurodytus duomenis (krovinyms – tualetiniai vandenys, 1057 pakuotės, bei šio krovinio pirkimo–pardavimo 2013-08-14 komercinė sąskaita faktūra Nr. 086175,

nurodyta krovinių gabenantį transporto priemonė (valstybinis numeris BOS238/DU786), krovinių iškrovimo vieta – (*duomenys neskelbtini*), *Москва, Russia*). Šių dokumentų turinys ir duomenys leidžia daryti prielaidas, kad Pareiškėja, kuri yra ginčo prekių vežėja, galėjo žinoti apie prekių statusą, taip pat apie prekėms taikomą Bendrijos tranzito procedūrą.

Pabrėžta, jog Pareiškėja laikosi pozicijos, kad ji nežinojo, jog jos gabenamoms prekėms buvo taikoma Bendrijos tranzito procedūra, nes jos buvo pakrautos ir gabentos iš Lietuvos Pareiškėjos pateiktame kitame CMR važtaraštyje (2013-08-19, b/n) nurodytai Lenkijos įmonei, o tai, jos teigimu, patvirtina važtaraštyje esantis Lenkijos įmonės antspaudas su parašu. Atsakydamas į šį Pareiškėjos teiginį, Muitinės departamentas nurodė, jog Lenkijos Respublikos muitinė informavo, kad pagal Nacionaliniame teismo registre įregistruotus duomenis ši įmonė, firma ribotos civilinės atsakomybės bendrovė „G1“ *Sp. z o. o.*, yra įregistruota adresu – Ščecinas, (*duomenys neskelbtini*), tačiau šiuo adresu veiklos nevykdo ir susisiekti su ja galimybės nėra, kas neleidžia CMR važtaraščio (2013-08-19, b/n) vertinti kaip objektyvaus Pareiškėjos poziciją patvirtinančio įrodymo.

Pareiškėjos naujai Komisijai pateikti papildomi dokumentai (PVM sąskaita faktūra serija DAN Nr. 0029728, CMR važtaraščiai), jog ta pati transporto priemonė Lenkijoje (po ginčo prekių nugabenimo) buvo pakrauta kitomis prekėmis ir jos išgabentos į Italiją, Muitinės departamento nuomone, nelaikytini įrodymais, tiesiogiai patvirtinančiais šio ginčo prekių pristatymo faktą Lenkijoje bei įrodančiais, kad Pareiškėja nežinojo apie gabenamą krovinių statusą.

Remdamasis muitinio tranzito deklaracija T1 MRN 13LTVR5000137AA966, CMR važtaraščiu Nr. 1728927 bei juose nurodyta informacija, Muitinės departamentas mano, kad juose nurodyti duomenys yra logiškai susiję, nuoseklūs ir patvirtina, kad ginčo prekės buvo gabamos Pareiškėjos transporto priemone, kuri muitinės buvo patikrinta bei užplombuota muitinės plomba, todėl Pareiškėjos argumentą, jog ji nežinojo, kad gabeno prekes, kurioms įforminta Bendrijos muitinio tranzito procedūra, atmetė kaip nepagrįstą.

Muitinės departamentas konstatavo, kad ginčo prekės buvo paimitos iš muitinės priežiūros, jos Lenkijos Respublikos muitinės kontrolei nepateiktos, nenustatyta, kur Bendrijos muitų teritorijoje buvo iškrautos, prekių gavėjas taip pat nenustatytas, o įrodymų, jog prekės buvo išgabentos į trečiąsias šalis, nėra, todėl prekes laikė importuotomis į Bendriją ir pagrįstai apmokestintomis importo mokesčiais. Todėl, remiantis Bendrijos muitinės kodekso 96 straipsnio 2 dalimi, importo skola taip pat pagrįstai įregistruota Pareiškėjai.

Sprendime nurodyta, jog vadovautasi išorinio tranzito procedūrą reglamentuojančiomis Bendrijos muitinės kodekso nuostatomis (91 straipsnio 1 ir 2 dalys, 92 straipsnio 1 ir 2 dalys, 94 straipsnis ir 96 straipsnio 1 dalies (b) punktas bei 2 dalis).

Pabrėžta, jog prekės, kurioms buvo įforminta Bendrijos / bendroji tranzito procedūra pagal T1 MRN 13LTVR5000137AA966 (2013-08-19), nebuvo pristatytos į paskirties muitinės įstaigą (Latvijos Respublikos muitinės postas – LV000210), o į Bendrijos muitų teritoriją įvežtoms prekėms nuo jų įvežimo momento taikoma muitinės priežiūra. Ne Bendrijos prekės muitinės priežiūrimos lieka tiek laiko, kol pakeičiamas prekių muitinis statusas, jos įvežamos į laisvąją zoną, padedamos į laisvąjį sandėlį, reeksportuojamos ar sunaikinamos (Bendrijos muitinės kodekso 37 straipsnio 2 dalis), o neteisėtai paimant iš muitinės priežiūros importo mokesčiais apmokestinamas prekes prekių paėmimo iš muitinės priežiūros momentu atsiranda importo skola muitinei (Bendrijos muitinės kodekso 203 straipsnio 1 bei 2 dalys). Vadovaudamasis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ESTT) 2001 m. vasario 1 d. sprendimu (byla C-66/99), Muitinės departamentas akcentavo, jog asmuo, kuris paėmė prekes iš muitinės priežiūros, yra besąlygiškai atsakingas už skolą, o asmenys, kurie dalyvavo paimant prekes arba kurie įsigijo ar turėjo atitinkamų prekių, yra skolininkai, tik jeigu žinojo arba pagrįstai turėjo žinoti, kad prekės buvo paimitos iš muitinės priežiūros, kaip nustatyta Bendrijos muitinės kodekso 203 straipsnio 1 dalyje.

Muitinės departamentas konstatavo, kad įrodymai šio mokesčio ginčo byloje patvirtina, jog Pareiškėja (prekių vežėja) gabeno Bendrijos prekių statuso neturinčias prekes, vykdamą muitinio tranzito procedūrą ir apie tai žinojo, tačiau prekių nepristatė į paskirties muitinės įstaigą (Latvijos Respublikos muitinės postas – LV000210), tai yra ginčo prekės buvo paimitos iš muitinės priežiūros, todėl Pareiškėjai, remiantis Bendrijos muitinės kodekso 203 straipsnio 1 dalimi, šio

straipsnio 3 dalies antra įtrauka bei 96 straipsnio 2 dalimi, pagrįstai registruota importo skola muitinei.

Nors Pareiškėja yra inicijavusi pagal Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – BK) 300 straipsnio 1 dalį (Dokumento suklastojimas ar disponavimas suklastotu dokumentu) ikiteisminį tyrimą Nr. 10-9-00303-14, kuriame, jos teigimu, renkama informacija apie šių prekių gavėjus, užsakovus, ir prašė sieti ikiteisminio tyrimo metu nustatytas aplinkybes su nagrinėjamu mokestiniu ginču, Muitinės departamentas rėmėsi Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika (2009-04-16 nutartis adm. byloje Nr. A-556-521/2009), pagal kurią, nustačius prekių paėmimo iš muitinės priežiūros pažeidimo faktą, neatsižvelgiant į tai, ar baigtas, ar nebaigtas ikiteisminis tyrimas, privaloma apskaičiuoti ir įregistruoti už tas prekes importo mokesčių skolą muitinei, t. y. mokesčių mokėtojui taikytina mokestinė atsakomybė, kuria siekiama įpareigoti sumokėti mokesčius bei su jais susijusias sumas pagal mokesčių teisę.

Muitinės departamentas, atsižvelgdamas į nustatytas faktines ginčo aplinkybes, nurodytą teisinį reglamentavimą bei remdamasis ESTT ir LVAT formuojama praktika, padarė išvadą, kad Vilniaus TM teisėtai ir pagrįstai pripažino Pareiškėją solidaria skolininke muitinei.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento sprendimu, nurodydama šiuos nesutikimo su sprendimu motyvus:

Dėl reikalavimo antrą kartą įvykdyti mokestine prievole

Pareiškėja teigia, kad Muitinės departamento sprendimu nėra atsižvelgta į tai, kad ji siekdama apsidrausti nuo jai nepalankaus sprendimo ir išvengti galimų delspinigių, jau įvykdė mokestinės prievolės dalį (sumokėjo 28 769,60 Lt (8 332,25 Eur) sumą pagal panaikintąjį Vilniaus TM 2014-02-28 sprendimą. Pasak Pareiškėjos, tokią pat sumą sumokėjo ir UAB „V1“. Pareiškėja mano, kad skundžiamu sprendimu yra patvirtintas nepagrįstas Vilniaus TM reikalavimas antrą kartą sumokėti tą pačią sumą.

Dėl ikiteisminio tyrimo byloje Nr. 10-9-00303-14

Tvirtinama, kad Vilniaus TM 2015-02-27 sprendime pateikiama klaidinga informacija apie ikiteisminio tyrimo eigą. Pareiškėjos nuomone, Muitinės departamento sprendimas taip pat buvo priimtas vadovaujantis klaidinga informacija, nes ikiteisminis tyrimas yra tęsiamas, t. y. 2014-10-02 nutarimas dėl ikiteisminio tyrimo sustabdymo buvo panaikintas aukštesnio prokuroro 2014-11-13 nutarimu, nurodant Lietuvos Respublikos ir Latvijos Respublikos teritorijoje atlikti tam tikrus ikiteisminio tyrimo veiksmus.

Atkreipiamas dėmesys į tai, kad Komisija 2015-08-03 sprendime Nr. S-135(7-128/2015) nurodė, jog „mokesčių administratorius turi galimybę kreiptis į ikiteisminio tyrimo institucijas dėl informacijos, susijusios su tikrosiomis prekių gabenimo aplinkybėmis, gavimo bei atlikti kitus, su Pareiškėjos apmokestinimu susijusius veiksmus ir spręsti Pareiškėjos apmokestinimo klausimą iš naujo“, tačiau administratorius nesikreipė į ikiteisminio tyrimo institucijas, nesiėmė jokių papildomų veiksmų, kurie padėtų teisingai ir nedviprasmiškai iširti visas aplinkybes, o priėmė tokį pat sprendimą, koks jau buvo panaikintas.

Pažymima, kad ankstesnis Vilniaus TM 2014-02-28 sprendimas jau buvo panaikintas Muitinės departamento 2014-05-29 sprendimu Nr. 1A-296, motyvuojant tuo, kad turi būti surinkta visa teisingam sprendimui priimti reikalinga informacija, nors šie veiksmai nėra atlikti. Kadangi, Pareiškėjos nuomone, muitinės tyrimą užbaigiančiame sprendime yra vadovaujama klaidinga informacija, Muitinės departamento sprendimas turi būti panaikintas ir tyrimas tęsiamas, iki bus gauta galutinė informacija iš ikiteisminio tyrimo Nr. 10-9-00303-14. Akcentuojama, kad ikiteisminio tyrimo metu bus nustatinėjama ypatingai svarbi informacija apie įvežtų prekių gavėjus, užsakovus, asmenis, atsakingus už mokestinių prievolių vykdymą.

Dėl įrodymų vertinimo

Pažymima, kad Muitinės departamentas, vertindamas Pareiškėjos pateiktus įrodymus, turėjo remtis įrodymų pakankamumo taisykle, o išvada turėjo būti priimta visapusiškai ir objektyviai

išnagrinėjus reikšmingas aplinkybes, tačiau Muitinės departamento 2015-10-29 sprendime pateikti teiginiai yra tik prielaidos, nepagrįstos tiesioginiais įrodymais. Dėl bendrovės „GI“ Sp. z o. o. veiklos vykdymo vertinimo atkreipiamas dėmesys į tai, kad važtaraštis buvo pasirašytas 2013-08-19, o informacija dėl minėtos įmonės veiklos vykdymo buvo tikrinama jau praėjus 2 metams. Pareiškėja mano, kad administratorius turėjo vertinti bendrovės „GI“ Sp. z o. o. veiklą už 2013 m. trečią ketvirtį, kai buvo pasirašytas važtaraštis, o ne vėliau.

Dėl Muitinės departamento sprendime pateikto Pareiškėjos Komisijai pateiktų papildomų dokumentų vertinimo, teigiama, kad Muitinės departamentas nenurodo, kodėl šie dokumentai nėra pripažįstami tinkamais įrodymais, nes sprendime nurodomi tik pavieniai teiginiai, nepagrįsti jokiais papildomais tyrimais ar ekspertizėmis.

Remdamasi Bendrijos muitinės kodekso 203 str. 3 dalimi, Pareiškėja kelia klausimą ar Muitinės departamentas atliko visus veiksmus, ištyrė įrodymus, surinko reikalingą informaciją, jog būtų galima teigti, kad Pareiškėja žinojo gabenamų prekių statusą. Pareiškėjos nuomone, Muitinės departamentas priėmė sprendimą neatlikdamas visų procedūrinių veiksmų, atkartodamas ankstesnį Muitinės departamento 2015-05-06 sprendimą Nr. 1A-185, kuris buvo panaikintas.

Dėl baudos ir delspinigių

Pareiškėja mano, skundžiamas sprendimas yra neteisėtas ir dalyje dėl paskirtos baudos bei delspinigių, nes pagal Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 100 str. 1 d. 2 p. ir 141 str. 1 d. 1 ir 2 p. mokesčių mokėtojas turi būti atleistas nuo paskirtos baudos ir delspinigių, nesant jo kaltės dėl padaryto pažeidimo ir tuo pagrindu, kad mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Pareiškėja pažymi, kad ji nepadarė jokių neteisėtų veiksmų.

Remdamasi išdėstytais motyvais, Pareiškėja prašo panaikinti Muitinės departamento 2015-10-29 sprendimą Nr. 1A-486.

Komisija, įvertinusi ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl Muitinės departamento sprendimo, kuriuo Pareiškėjai (kaip prekių vežėjai) įregistruota mokestinė prievolė muitinei, nustačius aplinkybes, kad prekės, gabentos vykdant Bendrijos tranzito procedūrą pagal deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AA966, neteisėtai paimtos iš muitinės priežiūros, tinkamai neužbaigiant prekių Bendrijos tranzito procedūros, t. y. prekės, jų dokumentai per nustatytą terminą nepateikti muitinės paskirties įstaigai. Muitinės departamentas skundžiamame sprendime laikosi pozicijos, kad prekės nuo jų įvežimo į Lietuvos muitų teritoriją momento yra muitinės priežiūros, todėl neteisėtai paėmus prekes iš muitinės priežiūros, vadovaujantis Bendrijos muitinės kodekso 203 str. 1 dalimi, taip pat neužbaigus Bendrijos tranzito procedūros (Bendrijos muitinės kodekso 96 straipsnis), Pareiškėja pagrįstai pripažinta solidaria skolininke muitinei. Pažymėtina ir tai, kad kartu su Pareiškėja solidaria skolininke pripažinta ir tranzito procedūros vykdytoja – UAB „V1“.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento sprendimu, laikydamasi pozicijos, jog iš jos nepagrįstai reikalaujama vykdyti mokestinę prievolę antrą kartą. Pasak Pareiškėjos, Muitinės departamentas nepagrįstai neatsižvelgė į Komisijos sprendimo nurodymus – kreiptis į ikiteisminio tyrimo institucijas, atsižvelgti į šių institucijų informaciją, taip pat mokesčių administratorius netinkamai vertino byloje esančius įrodymus, nes gauta informacija apie Lenkijos Respublikos ūkio subjektą atspindi jo veiklą vėlesniu laikotarpiu, o ne tuo, kai Pareiškėja teigia gabenusi prekes šiam ūkio subjektui. Pareiškėjos manymu, ji turi būti atleista nuo baudų ir delspinigių mokėjimo, nes neatliko neteisėtų veiksmų. Posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjos atstovas (advokatas O. D.) išdėstė reikalavimą mokesstinio ginčo nagrinėjimą sustabdyti, iki bus priimtas galutinis sprendimas ikiteisminio tyrimo byloje, taip pat išreiškė poziciją, kad Pareiškėjos vairuotojas galimai viršijo savo įgaliojimus. Pareiškėjos direktorė (D. Š.) posėdžio Komisijoje metu patvirtino, jog automobilis, kuriuo pagal byloje pateiktus dokumentus prekės turėjo būti gabenamos, iš tikrųjų priklausė Pareiškėjai, jas gabeno Pareiškėjos darbuotojas (vairuotojas A. R.), tačiau direktorė

tiksliai negalėjo nurodyti, kuris iš tos pačios dienos prekių gabenimo važtaraščių (CMR važtaraščių) (su numeriu ar be jo) yra tikrasis (nesuklastotas).

Kadangi Muitinės departamento sprendime, Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje detalai aptartos faktinės ginčo bylos aplinkybės, taip pat, atsižvelgiant į tai, jog Komisijoje Pareiškėjos skundas nagrinėjamas pakartotinai, Komisija šioje sprendimo dalyje faktinių bylos aplinkybių iš naujo neapartinės, sprendime pasisakydama dėl esminių Pareiškėjos skunde nurodytų nesutikimo su Muitinės departamento sprendimu motyvų, sprendama klausimą dėl to, ar ginčo byloje yra surinkta pakankamai įrodymų, pagrindžiančių, jog Pareiškėja (būdama prekių vežėja) žinojo, jog prekės yra gabenamos taikant Bendrijos tranzito procedūrą, neteisėtai paimtos iš muitinės priežiūros.

Dėl Pareiškėjos pripažinimo solidaria skolininke muitinei

Byloje nėra ginčo dėl to, kad Bendrijos tranzito procedūra pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AA966 (2013-08-19) yra neužbaigta, tai yra prekės, kurių vežėja buvo Pareiškėja, per nustatytą terminą nebuvo pristatytos muitinės paskirties įstaigai Latvijos muitinės *Rigas Brivostas MKP* (LV000210) postui. Pagal Bendrijos muitinės kodekso 37 straipsnio 1 dalies nuostatas į Bendrijos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo momento yra muitinės prižiūrimos. Pagal Bendrijos muitinės kodekso 203 str. 1 dalį importo skola muitinei atsiranda – neteisėtai paimant iš muitinės priežiūros importo muitais apmokestinamas prekes. Tokiu atveju skolininkais muitinei yra laikomi asmenys, nurodyti Bendrijos muitinės kodekso 203 str. 3 dalies 1–4 įtraukose. Bendrijos muitinės kodekso 96 straipsnio dalis numato, kad už prievolių, susijusių su išorinio Bendrijos tranzito procedūra, įvykdymą atsako jos vykdytojas. Jis atsako: a) už nesugadintų prekių pristatymą per nustatytą terminą į paskirties muitinės įstaigą, deramai prižiūrint, kad nebūtų pažeistos muitinės panaudotos prekių identifikavimo priemonės; b) už nuostatų, susijusių su Bendrijos tranzito procedūra, laikymąsi. Tačiau nepaisant 1 dalyje nustatytų tranzito procedūros vykdytojo prievolių, prekių vežėjas arba gavėjas, priėmęs prekes ir žinantis, kad jos gabenamos taikant Bendrijos tranzito procedūrą, taip pat atsako už nesugadintų prekių pristatymą per nustatytą terminą į paskirties muitinės įstaigą ir už deramą priežiūrą, kad nebūtų pažeistos muitinės panaudotos prekių identifikavimo priemonės. Vilniaus TM Pareiškėją skolininke muitinei pripažino remdamasi Bendrijos muitinės kodekso 203 str. 3 d. 2 įtrauka (bet kuris asmuo, dalyvavęs taip paimant prekes ir žinojęs, arba, yra pagrindo manyti, turėjęs žinoti, kad prekės paimamos iš muitinės priežiūros), taip pat remdamasi Bendrijos muitinės kodekso 96 str. 2 dalies nuostatomis, kaip vežėją, paėmusį prekes ir žinantį, kad prekės gabenamos, taikant Bendrijos tranzito procedūrą.

Pareiškėjos atstovai laikosi pozicijos, jog jai, kaip prekių vežėjai, nebuvo žinoma, kad prekės buvo gabentos, taikant Bendrijos tranzito procedūrą, o realiai prekės buvo gabentos į Lenkijos Respubliką ir pristatytos CMR važtaraštyje nurodytu adresu Lenkijos ūkio subjektui. Tačiau byloje surinktų įrodymų ir nustatytų aplinkybių visuma patvirtina mokesčių administratoriaus išvadas, jog Pareiškėja žinojo, kad prekės buvo gabenamos pagal Bendrijos tranzito procedūrą, o paimant prekes žinojo (arba turėjo žinoti), kad prekės yra paimamos iš muitinės priežiūros:

1. Iš byloje pateiktų duomenų matyti, jog prekės buvo gabenamos pagal tranzito deklaraciją 13LTVR5000137AA966, kurioje nurodyta Pareiškėjos naudojama transporto priemonė, jos valstybinis numeris, kaip deklaracijos pridedami dokumentai nurodyti: komercinė sąskaita faktūra (086175-20130814), CMR važtaraštis (AZ1728927-20130819). Pateiktoje bendrojoje deklaracijoje, pagal kurią prekės atgabentos į Bendrijos tranzito procedūros vykdytojo (UAB „V1“) sandėlį, nurodyta, kad prekės gabentos su Pareiškėjos naudojama transporto priemone; taip pat pateiktas transporto priemonės, kurios naudotoja yra Pareiškėja, registracijos pažymėjimas, Pareiškėjos vairuotojo paso duomenys. 2013-08-19 CMR važtaraštyje Nr. AZ1728927 (šiam važtaraštyje prekių gavėju nurodyta Rusijos įmonė „E1“, krovinio iškrovimo vieta – (duomenys neskelbtini), *Moskva*) prekių vežėja nurodyta Pareiškėja, nurodyti Pareiškėjos kontaktiniai duomenys, yra Pareiškėjos atstovo parašas, krovinio pakrovimo vieta (22 langelis) – UAB „V1“, Sausių kaimas, Trakų rajonas, šio ūkio subjekto duomenys nurodyti ir prie prekių siuntėjo duomenų 1 langelyje. Pateikto CMR važtaraščio 13 langelyje taip pat yra siuntėjo nurodymas („muitinės ir kita informacija“) – „LVAMKP 0210“, tai yra nurodyta prekes pateikti Latvijos Respublikos muitinės

postui. Byloje taip pat yra pateiktas UAB „B2“ (*duomenys neskelbtini*), Vilnius) 2013-08-16 išduotas įgaliojimas Pareiškėjos vairuotojui A. R. atstovauti įmonei muitinėje, vykdant muitinės tranzito procedūrą (įgaliojimas galioja iki 2013 m. rugpjūčio 20 d.). Pareiškėjos direktorė posėdžio Komisijoje metu patvirtino, jog minima transporto priemonė priklauso Pareiškėjai, o A. R. yra Pareiškėjos darbuotojas. Šios aplinkybės patvirtina, kad visuose su Bendrijos tranzito procedūros vykdymu susijusiuose dokumentuose kaip prekių vežėja yra nurodyta Pareiškėja, prekių gabenimas yra patvirtintas Pareiškėjos spaudu ir darbuotojo parašu.

2. Tranzito procedūra pagal tranzito deklaraciją 13LTVR5000137AA966 buvo įforminta Vilniaus TM krovinių poste „Paneriai“, muitinio tikrinimo metu transporto priemonė su tranzito deklaracijoje deklaruotu kroviniu užplombuota muitinės plomba (Nr. H819849) Muitinės departamentas 2016-01-20 rašte Nr. (17.1/8)3B-766 pateikė informaciją, jog muitinės identifikavimo ženklai (plombos) naudojamos vadovaujantis 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą įgyvendinimo nuostatas (toliau – Reglamentas), 357 straipsnio nuostatomis. Išvykimo įstaiga imasi jos požiūriu būtinų identifikavimo priemonių (plombavimo) ir tranzito deklaracijoje pateikia atitinkamus duomenis. Muitinės plombos uždedamos taip, kad nebūtų priėjimo prie gabenamo krovinio nepalikus akivaizdžių laužimosi pėdsakų ar nepažeidus plombų. Vadovaujantis Reglamento 358 straipsnio nuostatomis, išleidus prekes, tranzito lydymasis dokumentas turi būti gabenamas su prekėmis, kurioms įforminta Bendrijos tranzito procedūra ir vėliau turi būti pateiktas paskirties įstaigai. Remdamasis aptartu teisiniu reglamentavimu, Muitinės departamentas teigia, kad *vežėjas negali nežinoti apie gabenamoms prekėms įformintą tranzito procedūrą*.

3. Byloje yra pateikti du tos pačios datos CMR važtaraščiai, kuriuose skiriasi gabentų prekių gavėjas ir prekių pristatymo vieta. Pareiškėja laikosi pozicijos, jog ji prekes gabeno į Lenkiją, ką, pasak jos, patvirtina pateiktas 2013-08-19 CMR važtaraštis (b/n), kuriame prekių iškrovimo vieta nurodyta Lenkijos Respublikoje, tai pat skunde kritiškai vertina mokesčių administratoriaus turimą informaciją apie Lenkijos ūkio subjektą. Pažymėtina, jog prekių iškrovimo vieta Rusijos Federacijoje yra nurodyta kitame tos pačios dienos, tai yra 2013-08-19, CMR važtaraštyje Nr. AZ1728927, kuriame, kaip aptarta anksčiau, yra nurodyti Pareiškėja, jai priklausančią transporto priemonę, Pareiškėjos vairuotoją apibūdinantys duomenys, taip pat yra Pareiškėjos atstovo parašas. Posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjos direktorė negalėjo tiksliai nurodyti, kuris iš aptariamų važtaraščių nėra suklastotas ir priklausė Pareiškėjai.

Iš byloje esančių duomenų matyti, jog Muitinės departamentas kreipėsi į Lenkijos muitinės administraciją su prašymais atlikti tyrimą, ar įmonė „G1“ *Sp. z o. o.* gavo prekes. Užklausoje buvo pridėtas Vilniaus TM pateiktas 2013-08-19 CMR-as b/n su prekių gavėjo Lenkijos įmonės spaudu, kuriame yra nurodytas adresas: (*duomenys neskelbtini*), *Warszawa, Poland*. Lenkijos muitinės administracija pateiktuose atsakymuose nurodė, jog duomenų apie prekių pateikimą bei informacijos apie tranzito procedūros pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AA966 (2013-08-19) užbaigimą Lenkijos teritorijoje nėra, su Lenkijos įmone „G1“ *Sp. z o. o.* nėra galimybės susisiekti ir gauti patvirtinimą apie prekių gavimą. Papildomai pastebėtina, kad minėtame 2013-08-19 CMR-e b/n 24 langelyje gavėjo antspaude nurodytas Lenkijos įmonės „G1“ *Sp. z o. o.* adresas: (*duomenys neskelbtini*), *Warszawa, Poland*, tačiau šio CMR-o 2-ame ir 3-iame langeliuose „Gavėjas (pavadinimas, adresas, šalis)“ ir „Krovinio iškrovimo vieta“ yra nurodytas adresas: (*duomenys neskelbtini*), *Gorzow, Poland*, t. y. ta pati gatvė ir namo numeris, tačiau skirtinguose Lenkijos miestuose. Internetinėje paieškos svetainėje (<https://www.google.lt/maps/place>) nei Lenkijos miesto *Warszawa* alėjoje (*duomenys neskelbtini*), nei Lenkijos miesto *Gorzow Wielkopolski* gatvėje (*duomenys neskelbtini*) nerasta pastato ar statinio numeriu 109, kas yra laikytina papildomu įrodymu, jog nėra galimybės identifikuoti adreso, kuriuo galėjo būti perduotos ginčo prekės Lenkijos įmonei „G1“ *Sp. z o. o.*

4. Byloje Pareiškėjos atstovai pateikė A. R. 2014 m. rugpjūčio 12 d. liudytojo apklausos protokolą, kuriame Pareiškėjos vairuotojas patvirtino aplinkybes, jog jis su Pareiškėjai priklausančiu automobiliu *VOLVO* (valstybinis numeris (*duomenys neskelbtini*)) nuvyko paimti krovinio į sandėlį, esantį Rodūnės kelias 18, Vilniuje, ir atgabeno jį į UAB „V1“ sandėlį, esantį

Trakų rajone, Sausių kaime, prieš tai gavęs „šūsnį popierių, susijusių su pakrautu kroviniu“. Taip pat A. R., nors ir neigdamas aplinkybes, jog buvo susipažinęs su jam pateiktų dokumentų turiniu, nurodė, kad jam pateiktame CMR važtaraštyje buvo nurodyta krovinio pristatymo vieta – *Rusija*, dokumentai, kuriuose buvo nurodyta ši prekių pristatymo vieta buvo parodyti ir prekių savininkui prisistačiusiam asmeniui, o po to, kai dėl šių aplinkybių vairuotojas kreipėsi į direktorę, jam buvo pateiktas kitas CMR važtaraštis, kuriame buvo nurodyta prekių iškrovimo vieta Lenkijoje. Nors parodymuose teigiama, jog prekės buvo gabentos į Lenkiją (nurodomas miestas *Gozrow*), tačiau tiksli informacija apie prekių gabenimo, iškrovimo aplinkybes parodymuose pateikiama nebuvo, nurodant, kad prekės buvo iškrautos sandėlio rampoje, buvo uždėtas spaudas apie prekių gavimą.

Aptartos aplinkybės, jog visuose krovinių lydinčiuose dokumentuose Pareiškėja nurodyta, kaip prekių vežėja, gabenusi prekes jai priklausančia transporto priemone; prekės iš vieno sandėlio į procedūros vykdytojo sandėlį buvo gabenamos su Pareiškėjos transporto priemone (Pareiškėjos darbuotojui buvo išduotas įgaliojimas); įforminant tranzito procedūrą, muitinio tikrinimo metu transporto priemonė su deklaracijoje deklaruotu kroviniu buvo užplombuota muitinės plomba (tokios procedūros įprastai vykdomos muitinės prižiūrimoms prekėms); vairuotojas A. R. paaiškino, jog jis buvo susipažinęs su dokumentais, kuriuose nurodyta krovinio iškrovimo vieta yra Rusija ir apie tai informavo Pareiškėjos vadovę, rodo, kad Pareiškėja žinojo, jog gabena muitinės prižiūrimas, ne Bendrijos prekes, taikant Bendrijos tranzito procedūrą. Pareiškėjos atstovo advokato O. D. posėdyje išdėstyta pozicija, jog galimai Pareiškėjos vairuotojas viršijo jam suteiktus įgaliojimus negali būti pripažinta pagrįsta, nes vairuotojas veikė Pareiškėjos vardu, visus savo veiksmus betarpiškai derindamas su Pareiškėjos vadove, ką patvirtina ir liudytojo apklausos protokole A. R. pateikiama informacija. Pareiškėjos pozicija dėl prekių gabenimo pagal 2013-08-19 CMR važtaraštį (b/n) vertintina kritiškai, nes Lenkijos mokesčių administratorius pateikė informaciją, kad nėra duomenų apie prekių pateikimą bei tranzito procedūros užbaigimą Lenkijos teritorijoje pagal tranzito deklaraciją T1 MRN 13LTVR5000137AA966 (2013-08-19), o 2013-08-19 CMR važtaraštyje (b/n) esanti informacija dėl priežasčių, aptartų Komisijos sprendime, taip pat, atsižvelgiant į Pareiškėjos direktorės posėdžio Komisijoje išdėstytą prieštaringą poziciją dėl byloje pateiktų CMR važtaraščių tikrumo, negali būti pripažintina įrodymu, pagrindžiančiu Pareiškėjos įrodinėtą aplinkybę. Todėl Muitinės departamentas pagrįstai Pareiškėją pripažino skolininke muitinei.

Pasisakant dėl kitų Pareiškėjos skunde pateiktų motyvų, pažymėtina, kad jie nesudaro pagrindo Muitinės departamento sprendimą pripažinti nepagrįstu. Pareiškėja neteisingai teigia, kad iš jos yra reikalaujama mokestinę prievolę įvykdyti antrą kartą, nes mokestinė prievolė yra sumokėta (dalį mokėtinų mokesčių yra sumokėjusi Pareiškėja ir dalį – tranzito procedūros vykdytoja). Komisija pažymi, kad konkreti mokestinė prievolė yra nustatoma mokesčių administratoriaus sprendimu, kuriuo apskaičiuojamas (perskaičiuojamas) ir nurodomas sumokėti mokestis bei su juo susiję delspinigių ir baudų sumos. Tokio sprendimo priėmimas yra teisinis pagrindas mokėtojui apskaičiuotus mokesčius sumokėti ar mokesčių administratoriui juos išieškoti. Atsižvelgiant į tai, mokesčių apskaičiavimo veiksmai negali būti tapatinami su mokestinės prievolės įvykdymo (mokesčių sumokėjimo (išieškojimo) veiksmais, todėl tai, kad po Vilniaus TM pakartotinio patikrinimo Pareiškėjai iš naujo buvo įregistruota (apskaičiuota) mokestinė prievolė, kurios dalį mokėtoja jau buvo sumokėjusi, nėra pagrindu teigti, jog iš Pareiškėjos bus reikalaujama tą pačią prievolę sumokėti dar kartą.

Dėl prašymo sustabdyti Pareiškėjos skundo nagrinėjimą, iki bus priimtas galutinis procesinis sprendimas ikiteisminiame tyrime

Komisija savo 2015-08-03 sprendime Nr. S-135 (7-128/2015), išnagrinėjusi pirminį Pareiškėjos skundą, detalčiai aptarė santykį tarp mokestiniame ginče įrodinėtų ir ikiteisminiame tyrime nustatinėtinų aplinkybių, laikydamosi pozicijos, jog pareiga mokėti mokesčius atsiranda pagal mokesčių įstatymus, o baudžiamoji ar administracinė atsakomybė – pagal kitus įstatymus, reguliuojančius su atitinkama atsakomybės rūšimi susijusius klausimus, t. y. skiriasi šių teisinių reiškinių pagrindai, skiriasi ir jų esmė bei tikslai, todėl tiek pareiga sumokėti mokesčius, tiek pareiga atsakyti už padarytą nusikaltimą, baudžiamąjį nusižengimą ar administracinės teisės

pažeidimą gali egzistuoti vienu metu (LVAT 2007-05-28 sprendimas adm. byloje Nr. A-6-238/2007; „Administracinė jurisprudencija“, Nr. 12, 2007). Todėl tuo atveju, kai mokesčių administratorius kontrolės veiksmų atlikimo metu surenka pakankamai įrodymų, pagrindžiančių su apmokestinimu susijusias aplinkybes, jis neturi teisinio pagrindo stabdyti mokesčių patikrinimą ar mokesčio ginčo nagrinėjimą iki ikiteisminio tyrimo baigties. Taip pat neatmestina galimybė, jog tam tikroms įrodinėtoms aplinkybėms pagrįsti mokesčių administratorius gali remtis ikiteisminio tyrimo metu surinkta medžiaga ir informacija, jeigu ikiteisminiame tyrime nustatytinos aplinkybės ar renkami įrodymai gali būti susiję su mokėtojo apmokestinimu. Atsižvelgdama į tai, Komisija aptartame sprendime, mokesčių administratoriui ir nurodė vieną iš galimybių papildomai informacijai gauti – kreiptis į teisėsaugos institucijas. Komisija 2015-12-07 kreipėsi į ikiteisminį tyrimą atliekančią instituciją, prašydama pateikti informaciją apie ikiteisminiame tyrime nustatinėtinas aplinkybes, vertindama Pareiškėjos skunde akcentuojamą šių aplinkybių įtaką Pareiškėjos mokesčiams prievolėms. Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Trakų rajono policijos komisariato kriminalinės policijos skyrius 2015-12-10 pateiktame rašte nurodė, jog ikiteisminis tyrimas vyksta dėl nusikalstamos veikos, numatytos BK 300 str. 1 dalyje, tai yra galimo dokumento klastojimo, gavus Pareiškėjos pareiškimą. Tačiau pateiktoje informacijoje nėra pateikta duomenų apie tai, jog tyrime būtų vertinamos aplinkybės, susijusios su prekių gabenimu, ar sprendžiamas Pareiškėjos (jos atsakingų asmenų) atsakomybės klausimas dėl prekių gabenimo, pažeidžiant Bendrijos tranzito procedūrą. Ginčo byloje pateiktame 2015 m. spalio 12 d. Vilniaus apylinkės prokuratūros šeštojo skyriaus nutarime nurodoma, kad iš Pareiškėjos direktorės ir vairuotojo pozicijų yra neaišku, kokie būtent dokumentai galimai galėjo būti suklastoti ir kas tai galėjo padaryti ir būtent šios aplinkybės turi būti ikiteisminio tyrimo dalyku.

Aptartos aplinkybės rodo, jog tiesioginio ryšio tarp ikiteisminiame tyrime nustatinėtų aplinkybių ir Pareiškėjos, kaip muitinės prižiūrimų prekių vežėjos, atsakomybės pagal Bendrijos muitinės kodeksą nėra, pastebėtina ir tai, kad ir Pareiškėjos atstovai nei skunde, nei posėdžio Komisijoje metu nenurodė, kokios ikiteisminiame tyrime nustatinėtinos aplinkybės galėtų turėti įtakos Pareiškėjos mokesčiams prievolėms. Todėl Komisija laikosi pozicijos, jog ginčo byloje surinkus pakankamai duomenų dėl to, jog Pareiškėja žinojo apie prekių gabenimui taikomą muitinės procedūrą, taikomą muitinės priežiūrą, nėra teisinio pagrindo stabdyti Pareiškėjos bylos nagrinėjimą, iki bus priimtas galutinis sprendimas ikiteisminiame tyrime.

Dėl Pareiškėjos atleidimo nuo baudų ir delspinigių mokėjimo

Pareiškėja prašo ją atleisti nuo baudų ir delspinigių mokėjimo, remdamasi MAĮ 100 str. 1 d. 2 p. ir 141 str. 1 d. 1 ir 2 p. nuostatomis, nesant mokesčių mokėtojo kaltės dėl padaryto pažeidimo ir tuo pagrindu, kad mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčio mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė bei negalėjo numatyti. Dėl MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto nuostatos taikymo pažymėta, kad mokesčio mokėtojas nuo paskirtos baudos ir delspinigių mokėjimo gali būti atleistas jei „įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo“. Kaip nurodyta LVAT 2011-03-28 nutartyje adm. byloje Nr. A-556-364/2011 – „<...> įstatymų leidėjas atleidimą nuo delspinigių sieja ne tik su mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimu, bet ir su jo paties pareiga šią faktinę aplinkybę įrodyti. Įrodinėjimo našta tenka būtent mokesčių mokėtojui, jei jis siekia pasinaudoti atleidimo nuo delspinigių teisine galimybe“. Pareiškėja skunde nurodo, kad nėra padariusi neteisėtų veiksmų. Kaip detalčiai aptarta Muitinės departamento sprendime, Bendrijos muitinės kodeksas numato pareigas subjektui, gabenančiam muitinės prižiūrimų prekių statusą turinčias prekes, pirmiausia prekes pristatyti į muitinės paskirties įstaigą, šių pareigų neįvykdžius, tokiam asmeniui atsiranda pasekmės. Ginčo byloje Pareiškėja nepateikė įrodymų, kad nėra kalta dėl padarytų pažeidimų, bylos medžiagoje surinkti įrodymai rodo, jog Bendrovė žinojo apie gabenamoms prekėms taikomą muitinės procedūrą, prekių gabenimo vietą (vairuotojo A. R. paaiškinimai), tačiau nesiėmė jokių veiksmų, kad tinkamai įvykdytų Bendrijos muitinės kodekse numatytas pareigas.

Todėl, Komisijos nuomone, Pareiškėjai netaikytinos MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte numatytos atleidimo nuo delspinigių ir baudų mokėjimo sąlygos.

LVAT praktikoje MAĮ 141 str. 1 dalies 2 punkte numatytas atleidimo nuo delspinigių ir baudų mokėjimo pagrindas siejamas su nenugalimos jėgos (*force majeure*) ir atsitiktinių aplinkybių poveikiu (*cas fortuit*), kurių savo veikoje mokesčio mokėtojas nenumatė ir negalėjo numatyti ir dėl šių aplinkybių poveikio atsiradę padariniai negalėjo būti veikiami mokesčių mokėtojo valios. Minėtomis aplinkybėmis pripažįstamos gamtos jėgos, valstybinės valdžios institucijų neteisėti veiksmai ir žmogaus poveikis. Tačiau žmogaus poveikis mokesčio mokėtojo veiklai tik tada eliminuoja mokesčio mokėtojo valią, kai prieš jį naudojamas absoliutus smurtas (*vis absoluta*), kurio mokesčio mokėtojas negali išvengti, jam pasipriešinti ar nuo jo apsiginti. Atsižvelgiant į ginčo byloje nustatytas aplinkybes, darytina išvada, kad Pareiškėjos mokesstinis pažeidimas nebuvo sąlygotas *force majeure* ar *cas fortuit* aplinkybių, todėl MAĮ 141 str. 1 dalies 2 punkto nuostatos jai nėra taikytinos.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija konstatuoja, kad mokesčių administratorius tinkamai įvertino bylos aplinkybes ir taikė teisės normas, todėl Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas, o Pareiškėjos skundas atmestinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, 100 str. 2 dalimi,

n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-10-29 sprendimą Nr. 1A-486.

2. Neatleisti Pareiškėjos nuo akcizo ir pridėtinės vertės mokesčio delspinigių ir baudų mokėjimo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnį mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokesstinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, Vilnius). Skundas teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos. Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą dėl mokesstinio ginčo taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokesstinį ginčą (arba mokesstinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliienė